

МИЛАН СИКИРИЦА 1926–1996.

Почетком новембра 1996. годне прерано напустио нас је још један страсни заљубљеник прошлости ваљевског краја. После дуже и тешке болести умро је др Милан Сикирица, угледни просветни радник и познати историчар. У присуству родбине, познаника и пријатеља, својих бивших ученика и студената, сахрањен је, 9. новембра 1996. године, у породичној гробници на Новом гробљу у Ваљеву.

Занимљиво је да др Милан Сикирица није био пореклом из овог краја али да га је истински заволео. Рођен је 8. октобра 1926. године у Лучанима код Славонске Пожеге, у сеоској породици, од оца Божицара и мајке Љубице. Основну школу учио је у месту рођења и Београду, а нижу гимназију у Славонској Пожеги. Након проглашавања Независне Државе Хрватске (НДХ) са родитељима и сестрама напустио је родно место и као избеглица настанио се у Ваљеву. Да би себи и породици обезбедио основне услове за живот још као малолетник за време окупације у другом светском рату радио је као физички радник у бившем „Вистаду” а данашњем „Крушику” у Ваљеву.

Октобра 1944. године мобилисан је у јединице НОВ и ПО Југославије. По ослобођењу полагао је допунске испите а онда уписао Учитељску школу у Београду. Свој педагошки рад започео је као васпитач и предавач историје и географије у Војно-индустријској школи у Ваљеву. Потом је радио као наставник и помоћник директора Основне школе „Миша Дудић” у Ваљеву. Следеће радно ангажовање имао је као професор историје и науке о друштву у Школском центру за економско образовање у Ваљеву а затим организатор и први директор Школе за више образовање радника у Ваљеву, претече данашње Више економске школе „Прота Матија Ненадовић” у Ваљеву радио је до пензионисања. На сваком од тих радних места тежио је ка унапређењу организације рада и подизању квалитета васпитно-образовног рада. Упоредо са извршавањем свакодневних радних обавеза доста је радио на идејно-политичком образовању ваљевске омладине и других грађана, држећи предавања на политичким школа-

ма, курсевима и семинарима. Више од деценије и по био је спољни сарадник Просветно-педагошког завода у Ваљеву, радећи као педагошки саветник за предмете историја, друштвено уређење и познавање друштва.

Школујући се из рада и уз рад, најпре је завршио Вишу педагошку школу у Београду (група историје и географије). Потом је завршио и Филозофски факултет у Београду (група историје). Магистрирао је са темом „Развој модерног радничког покрета у ваљевском крају”. Одбраном докторске дисертације на тему: „Ваљевска нахија у процесу конституисања локалне и централне власти у Србији”, на Факултету политичких наука Универзитета у Београду, 14. јула 1981. године, стекао је академско звање доктора историјских наука. Испитна комисија у саставу: проф. др Мирослав Ђорђевић, проф. др Љубинка Богетић и проф. др Жарко Гудац, његов докторски рад оценила је значајним доприносом расветљавању унутрашњих односа у устаничкој Србији и различитих погледа у процесима конституисања локалне и централне власти, пре свега у Ваљевској нахији а затим и у новоствореној држави. Тим поводом они, поред осталог, пишу: „Трагајући за новим документима и сведочењима и поново суочавајући се са старим изворима кандидат је успео да једним ширим захватом разјасни улогу ваљевске нахије и њених познатих и значајних представника у конституисању нове српске власти првих деценија прошлог века.” Иначе, одбрањени докторски рад Милана Сикирице са његовим магистарским радом представља једну целину и доприноси осветљавању многих догађаја из наше прошлости па треба сагледати могућност да они буду објављени.

Поред педагошког рада и рада на свом стручном образовању и усавршавању активно се бавио и истраживањем ближе и даље прошлости овог краја. Листајући архивску и другу грађу упорно је трагао за новим – непознатим подацима и чињеницама о људима и догађајима из ваљевског краја, али и другима које су разне олује донеле овамо. Настојао је да на њих баца што више светла и да их научно проучи и обради. Своје прилоге за историју Ваљева и околине објављивао је у више листова и часописа. Сарађивао је и у овом гласилу, објављујући следеће прилоге: „Ваљево у првом светском рату” (бр. 1); „Развитак народне власти на територији ОК Ваљево” (бр. 2/3) и „Раднички покрет у Ваљеву крајем XIX и почетком XX века” (бр. 4/5). Један је од аутора књиге „Ваљево град устаника”, које представља прву свеобухватну историју овог краја.

Активно је учествовао и у друштвено-политичком животу своје средине обављајући и више одговорних дужности. За свој рад добио је више одликовања, награда и других друштвених признања. Поред осталог, носилац је Ордена рада са сребрним венцем, Плакете општине Ваљево, итд.

Милорад Радојчић